

Κ' ἦταν πούγινε μόνο μιὰ στιγμή.
Ἐν' ἀπαλὸ κ' ἡμερο τῆς ζωῆς σβύσιμο.
Τῶν ματιῶν ἐν' ἀνοιγόκλειμα.
Τῆς καρδιάς ἕνας χτύπος.

Ἐνας ἄντρας, σκύφτει, καὶ κλαίει.

Κάποιος ποιητῆς πὸν δὲν τὸν νοιώθουνε
πὸν μιλάει καὶ σκέφτεται βαρειά,
κι' ὅλο πίκρα δίνει ὅτι γράφει καὶ σκέφτεται
στὰ γλυκά, τὰ προᾶ, τ' ἀνίδεα παιδιά..

Ἐνας ποιητῆς πὸν ὀνειρεύεται.
Μιὰ παρθένα πὸν ποθεῖ τὸν Ἥλιο.
Μιὰ μητέρα πὸν μιλάει γιὰ Ἐρωτα.
Κι' ἕνας νέος πὸν μιλάει γιὰ τὴ Ζωή.

Ποιὸς τὰ ξέρει αὐτὰ πῶς ἔγιναν ;
Ποιὸς μπορεῖ νὰ πεῖ τὴ νύχτα τί ἔγινε ;
Πᾶνε Σβύσαν.. Κ' ἦταν κάτι πράγματα !
Κάτι πράγματα ἀλλόκοτα, βαρειά.

ΓΕΩΡΓ. Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ

1

Κίτρινα φύλλα τῶν δεινδρῶν πεσμένα μέσα σιὸ νερὸ
Πὸν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς βραγιὲς περνώντας ἀργορέει,
Ἀπόψε ἐκστατικὸς ἐδῶ στέκουναι κι' ὅλο σᾶς θωρῶ
Γιατὶ ἡ καρδιά μου τὸ ζητᾶ πὸν σᾶς κυτῖει καὶ κλαίει.

2

Τὶ κι' ἂν δὲν γνώρισα ποτὲς τὴ φύση, ὡς σὲ ξανάδα χτὲς
Ἀπ' τὸν καιρὸ πὸν μόνη ἐσὲ σ' εἶχα τρελλὰ ἀγαπήσει,
Στὰ μάτια σου εἶδα ὀρμητικὲς τὶς προῶτες-προῶτες τὶς βροχὲς
Καὶ στὰ μαλιά σου τοῦ χινόπωρου τὴ φύση.

3

Καὶ τώρα ράντισε το πιά τὸ κρῦο μου μέτωπο, ὦ βροχὴ
Ἀφοῦ τὰ δάκρυα γιὰ αὐτὸ κάθε μου ὥραίας στερέψανε
Καὶ μόλις πάψεις, ἄσε με πᾶς σιὴν πλακόστρωτη μου αὐλὴ
Μὲ τὰ φυλλάκια νὰ καθρεφιστῶ πὸν ρέψανε

Κατάλαβα χινόπωρο στους δρόμους πριν σέ βρω
 Πώς έρχεσαι ξανά στην πλάση.
 Μοῦ τόπε ὁ μῦλος, ὁ Βορριάς, κάποιο πουλί, καὶ τὸ δειτρὸ
 Πὸν τὸ κορμί σου ἀκούμπισες νὰ ξαποστάση.

5

Τῆς καταχνιάς τ' ἀχνόρουχα ντυθήκαν τὰ βουνά,
 Καὶ ξαναφόρεσε ὁ οὐρανὸς τὸν γκρίζο του μανθῆα.
 Καὶ νὰ ἡ βροχή, βουνά-οὐρανό, πὸν μοιρολόισε σιγανὰ
 Καὶ νὰ ἡ βρογιτὴ πὸν σὴ βροχὴ ξέσπασε μὲ μαγία.

6

᾽Ω ποταμάκι πὸν ἄλλοτες μέσα στὸ λίγο σου νερὸ
 ᾽Αλήτης ἦρτα κι' ἐπλυνα τ' ἀκάθαρτά μου χέρια,
 Τώρα, χινόπωρο ἔφτασε, καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἂν δὲ θαρθῶ
 Καὶ δὲν μὲ συνεπάρης σὺ σὰν φύλλο ἀπὸ τ' ἀγέρια;

7

Πρωϊνὴ καμπάνα, μὴν καλεῖς στὸν ὄρθο τοὺς πιστοὺς, γιατί
 Κοιμοῦνται καὶ μεσ' στὸ βοριά σκερπᾶ τὸ κάλεσμά σου.
 Σώπα καὶ χτύπαε μοναχὰ τὸν ἐσπερνὸ τὴν Κυριακὴ
 ᾽Όταν τὸ χιόνι στρώνεται κοντὰ σὴν ἐκκλησιά σου.

8

Στὸ παραθύρι μάρανες τὸν φουντωτὸ βασιλικὸ
 Πὸν θέριεψε, χινόπωρο, μ' ἓνα ἄνθος, - μὰ παιδούλα
 Καὶ νὰ ἡ βροχὴ τὸ ντέφι της πὸν παίζει πάντα τὸ μουγγὸ
 Κλαίαντας τὰ δυὸ μυριστικά, δύση, νυχτιά, κι' αὐγούλα.

9

Τὸ πάρκο ἐκεῖνο πὸν ἔραστὲς τοὺς δυὸ ἄλλοτες μᾶς γνώρισε
 Τώρα πού χωριστήκαμε, ἄραε μιὰ μοίρα τ' ὄρισε
 Καὶ τὸ ξεγύμνωσε ὁ βορριάς, κι' ἡ θύελλα τὸ πλημμύρησε,
 Καὶ μόνο αὐτὴ στῆς θύμησης τὸ πάρκο δὲν τριγύρισε;

10

Κι' ἂν μὲ τὰ φύλλα πέσανε τώρα οἱ πόθοι μου νεκροὶ
 Πάνω σὴ σκόνη τῆς αὐλῆς, μὲ δάκρυα ὡς μὴν τοὺς βρέξω.
 Γιατὶ τώρα σκονίστηκαν καὶ σὰν μουσκέφουνε μπορεῖ
 Νὰ λασπωθοῦν, καὶ βέβαια πρέπει νὰ τὸ πιστέψω.

Ἐρωαῖα σπουργίτια, σύντροφοι τῆς νιότης μου πιστοί,
 Ἀπόψε ἢ σκέψη μου μαζί σας ταξιδεύει,
 Κι' ἀπὸ τὰ σκέλεθρα δεντρά, πὸν ἴσως τροφή γυρεύετε,
 Θέμα γιὰ τὸ τραγοῦδι μου, τὰ μυστικά των κλέβει.

Χινόπωρο, τὰ φροῦτα σου τ' ἀγάπησα τώρα ὡς ποτὲς
 Μὲ τὸ χρυσάφι πὸν στῆ σφαῖρα τους θεριεύει
 Κι' ἔτσι ἡ πικρὴ-πικρὴ καρδιά ν' ἀφήση μεσ' στὸ μέλι τους
 Τὴν πίκρα της καιρὸ μου τὸ γυρεύει!

Βροχὴ πὸν τὰ μονότονα γροικῶ τὰ κλάματά σου
 Μέσα ἀπὸ τοῦ γραφείου μου τὴ σιγή,
 Τὶ ἄραγε θέλεις νὰ μοῦ πῆς κι' ὅλο τὰ δάκρυά σου
 Στάζουν σὲ δυὸ χειρόγραφα τραγούδια μου ἀπὸ τὴ σκεπή;

Καὶ τώρα στὸ χινόπωρο τὶ μοῦ θυμᾶει τὴν ἀνοιξη
 Ὅξω ἀπ' τὰ ξεραμένα αὐτὰ μεσ' στὸ βιβλίο λουλούδια;
 Μὰ καὶ σὰν φτάσει ἡ ἀνοιξη τὶ ἄλλο καὶ τὸ χινόπωρο
 Θὰ τὸ θυμᾶει σ' ἐμένα ἐξὸν ἀπὸ δυὸ-τρὶα τραγούδια;

Στὸ σπῆλι ἐκεῖ τ' ἀντικρινὸ τὸ στέφανο παλιοῦ μαγιοῦ
 Ξερὸ κι' ὀχρὸ πάνω ἀπ' τὴν πόρτα ὑψώνεται,
 Καὶ μὲ τοὺς μολυβόχρωμους τοὺς σπάγγους τοῦ πρωτοβροχιοῦ
 Δένει τὰ γέρα του ξερὰ ἀντὶς νὰ ξαναιώνεται.

Καλὰ τὰ κρίνα τᾶκοψες μὴν τύχει κι' ὁ βορριάς
 Μὲ τ' ἀγριομάνητα του τὰ ξεράνει
 Μὰ μήπως πάλι δὲν θὰ βροῦν τὸ θάνατο στ' ἀνθόβαζο
 Χωρὶς τὸ δάκρυ τῆς ἀγῆς νεκρὰ νὰ τὰ ὑγράνη;

Μὲ τὸ λευκό σου κίνημα κοντὰ σὲ μιὰ ἀσπρομμάλλα γρηά
 Στέκεις στῆς πόρτας σου μπροστὰ τὸ σκαλοπάτι,
 Καὶ μὲ τὸ φύλλο πὸν ἔπεσε νεκρὸ σιὰ πόδια σου μπροστὰ
 Γιὰ μιὰ θλιμμένη ἐλπίδα μου μοῦ γνέφεις κᾶτι.

Φεγγάρι ἀπόψε ὡς ἄλλοτες δὲν βγῆκες χαρωπό,
 Κί' ἔτσι δὲν καθρεφτίστηκες στοῦ πέλαου τὸν καθρέφτη
 Γιὰ αὐτὸ ὅπως στέκεις ἄτρεμο πάνω ἀπ' τὸ δέντρο τὸ γυμνό,
 Λές και τὸ δρόμο δείχνεις το στο φύλλο του πὸν πέφτει.

19

"Αγριο τὸ δᾶσσο θᾶν βορριά πὸν ζεῖς και ξεκινᾶς
 Κί' ἐγὼ τὴν ἀγριάδα του τὴν βλέπω στο τραγούδι,
 Πὸν πικροτραγουδᾶς
 "Οταν γὰ θανατώσης θές κάποιο φτωχὸ λουλούδι

20

Κί' ἂν κλαίω τὰ φύλλα δέντρο μου πὸν πέσανε πάνω σιτὴ γῆ
 Δὲν πάει γὰ πῆ πῶς κλαίω μ' αὐτὸ και τὴ ζωὴ σου ἐσένα.
 Σὲ λίγο αὐτὰ βυθίζονται μέσα σιτῆς νέκρας τὴ σιγή,
 "Ενῶ τὸ καλοκαῖρι ἐσὸν θ' ἀνθίζεις σᾶν κι' ἐμένα.

21

"Ωραία παιδούλα στρώθηκε τὸ πάγκο μὲ φύλλα ξερά
 Πὸν τὰ τραγούδια μου ἄλλωτες διάβαζες ἕνα-ἕνα
 Καὶ τὸ πουλάκι πέταξε πὸν εἶδε δειλὸ ν' ἀργογελά
 Τὸ στόμα σου ὡς ψυθίριζε δυὸ σίτχους μου γιὰ σένα.

22

Καὶ τετράστιχο μου αὐτὸ πὸν γράφω ἐδῶ στὰ πεταχτὰ
 Δὲν γράφεται γιὰ γὰ συρθῆ τοῦ κριτικοῦ μου ἠ' πένα,
 Παρὰ γιὰ γὰ γελάσουνε ξανὰ χειλάκια ἀγαπητὰ
 "Οταν θὰ τὸ διαβάζουνε και πάλι ἀργά-θλιμένα.

(1929)

ΑΡΗΣ ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΤΗΣ